

Levon

133

서울역
Seoul Station

NECRO
MANCER

OF
SEOUL STATION

— 서울역 네크로맨서 —

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

1

Jin Seolwoo 진설우 เจียน
Jina Jeong แปล XOXO จาต

พิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

Necromancer of Seoul Station

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

서울역 네크로맨서

1

Jin Seolwoo 진설우

เขียน

Jina Jeong

แปล

XOXO

วาด

ยี่สิบปีบนดาวเคราะห์ที่ชื่อว่าอาร์เฟน

ในที่สุดก็ได้กลับบ้านเสียที

- Jin Seolwoo

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล 1

서울역 네크로맨서

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

서울역 네크로맨서

NECROMANCER OF SEOUL STATION,

Copyright © JIN SEOLWOO, 2024

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by RS MEDIA, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024
by arrangement with RS MEDIA through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7076-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จีระอร • บรรณาธิการบริหาร ปรีญดา มั่นสมมติ

บรรณาธิการ อัคริมา สุชาติ • บรรณาธิการภาษาเกาหลี ชนกานต์ ฉานรัตน์ไอฟาร์ • ซับเอดิเตอร์ จิรพรรณ เมื่อนพังงา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร วรณรวิ, ชวัญ เปรมิกา

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเลี้ยงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่นิยายแฟนตาซีเรื่องใหม่ของสำนักพิมพ์เลวอน กับเรื่องราวของคังอูจิน ชายหนุ่มชาวเกาหลีผู้ถูกดึงตัวไปยังดาวเคราะห์อันเต็มไปด้วยอันตรายที่ชื่อว่า 'อาร์เฟน' เขาตื่นนอนเอาตัวรอดอยู่ที่นี่เป็นเวลาสิบปีจนกลายเป็นเนโครแมนเซอร์ผู้ยิ่งใหญ่และร่ายล้อมไปด้วยบริวารมากมาย ทว่าในใจยังคงคิดถึงโลกมนุษย์อยู่ตลอดเวลา กระทั่งได้รับโอกาสให้กลับไป เขาก็ตัดสินใจโดยปราศจากความลังเล

แต่แล้วอูจินกลับพบว่าเวลาที่โลกมนุษย์เพิ่งจะผ่านไปเพียงห้าปีเท่านั้น แถมยังเป็นห้าปีที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย สถานีรถไฟใต้ดินทั่วโลกกลายเป็นดันเจี้ยน มนุษย์บางส่วนกลายเป็นผู้มีพลังวิเศษ อูจินเก็บความสงสัยเอาไว้ในใจ คิดเพียงแค่อยากปกป้องครอบครัวเอาไว้ให้ได้เท่านั้น แต่ตอนนี้ค่าสถิติของเขาดันลดเหลือแค่เลเวล 1 นะสิ!

มาร่วมเอาใจช่วยสุดยอดเนโครแมนเซอร์กับการต่อสู้ลับเลเวลที่ทั้งโหดมัน ฮา ไปด้วยกัน ถ้าทุกท่านพร้อมแล้วก็พลิกหน้าต่อไปกันเลย!

Levon

สแกนเพื่อดูฉบับทดลองฟรี

Trigger Warning

Death [การตาย]

Violence [การใช้ความรุนแรง]

Murder [การฆ่าคน]

Blood [เลือด]

บทนำ

ใบที่สุด ก็มาถึงที่นี้สักที

ถือว่าสิ้นสุดการเดินทางลงด้วยดี

จะได้กลับไปแล้วสินะ

“ท่านเนโครแมนเซอร์ผู้รู้แจ้ง...”

อีกฝ่ายสวมชุดเกราะสีแดงราวกับเปลวเพลิงของปีศาจ น้ำเสียงที่แปลก
พอกันกับบุคลิกของผู้ดูแลมิติดังเข้ามาในโสตประสาท

“จะไปได้อย่างไรนั่นหรือ”

นั่นเป็นคำพูดที่อยากได้ยินมานานแสนนานแค่ไหนกันนะ

รู้สึกเหมือนเพิ่งได้รับรางวัลชีวิตหลังต้องอดทนฝ่าวิกฤตแห่งความตาย
เป็นร้อยๆ ครั้ง ตลอดระยะเวลาสี่สิบปีที่ผ่านมา

เขาไม่เคยลืมเลือนที่แห่งนั้นแม้แต่ชั่วขณะเดียว

ถึงเวลาจะต้องกลับไปแล้วละ

“จะเป็นที่ไหนได้ ต้องเป็นกรุงโซลอยู่แล้วสิ”

ยี่สิบปีบนดาวเคราะห์ที่ชื่อว่า ‘อาร์เฟน’ ในที่สุดก็ได้กลับบ้านเสียที

1

หวนคืนสู่โลก

แสงสว่าง จากผู้ดูแลมิติแผ่ออกมาห่อหุ้มร่างกายเขาเอาไว้

ความมืดมืดคืบคลานเข้ามา พร้อมนำพาประสบการณ์อันน่าเหลือเชื่อ เมื่อทุกอณูของร่างกายถูกแยกออกเป็นเสี้ยวเล็กๆ จำนวนนับไม่ถ้วนล่องลอยอยู่ในอากาศ

เขาพยายามประคองสติไม่ให้หลุดลอยไป เพราะความแว้งว้างนี้อาจถึงขั้นทำให้หลงลืมได้แม้กระทั่งเวลา

คงจิน! ตั่งสติไว้

ไม่ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน ในที่สุดแสงสว่างก็ปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืด ตอนที่แสงนั้นแผ่เข้ามากลืนกินตัวเขา โลกทั้งใบก็พลันสว่างขึ้นมา พร้อมกลืนขยะที่โชยคลุ้ง

อูย...

เขาโอดโอยอยู่ในใจ เมื่อพยายามลืมตามองรอบตัวก็พบว่าด้านบนคือหลังคามุงกระเบื้องลอนเก่าๆ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งประสาทสัมผัสที่ปลายนิ้วก็ค่อยๆ กลับมาทำงานอีกครั้ง พอลองใช้มือควานไปรอบๆ ก็ได้พบว่าตัวเองอยู่บนถุงกระสอบรีไซเคิล ต้นตอของกลิ่นขยะเหม็นหึ่งที่แยกไม่ออกว่าคืออะไร

เรากลับมาแล้วสินะ

เหมือนจะรู้แล้วว่าที่นี่คืออะไรไหน เศษเสี้ยวความทรงจำที่เคยจมอยู่ในส่วนลึกของสมองผุดกลับมาอีกครั้ง

เตาเผาขยะของโรงเรียน

เมื่อยี่สิบปีก่อนก็ข้ามไป ‘ที่นั่น’ จากที่นี่ แสดงว่ากลับมายังจุดเริ่มต้น
อย่างนั้นสินะ

ผ่านไปยี่สิบปี สภาพยังเหมือนเดิมเลยแฮะ

เตาเผาขยะเหมือนจะยังอยู่ในสภาพเดิม แค่ดูเก่าลงไปเล็กน้อย

เขารู้สึกได้ว่าประสาทสัมผัสกำลังกลับคืนมาจึงรอให้ร่างกายค่อยๆ
ฟื้นตัวทีละนิด

“เฮ้ย ไอ้เวร รีบมานี่ลืวะไอ้ลูกหมา”

เขาเฝ้ามองตามเสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหัน ก่อนจะเห็นกลุ่มนักเรียน
สวมเครื่องแบบแสนคุ้นตากำลังกรูกันมาทางเตาเผาขยะ

ขนาดชุดนักเรียนก็ยังเหมือนเดิมเป๊ะ

ผ่านไปตั้งยี่สิบปี ดีไซน์เครื่องแบบนักเรียนควรจะเปลี่ยนแปลงไปบ้าง
แล้วแท้ๆ แต่พอเห็นว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิมก็อดดีใจไม่ได้

พอได้เห็นคนตัวเป็นๆ ก็ยิ่งรู้สึกตื่นตันเมื่อคิดว่าตัวเองได้กลับมายัง
โลกแล้วจริงๆ

นักเรียนสามคนที่แควมผ่านๆ ก็รู้แล้วว่าเป็นพวกนักเลงหัวไม้กำลัง
จุดกระซอกลากูญักเรียนอีกคน เด็กคนนั้นดูหล่อเหลาและสะอาดสะอ้าน
เกินกว่าจะเป็นเพียงเด็กซ้แพ้ที่มักโดนกลั่นแกล้ง

“ไอ้เวรนี่ อัดมันก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

“แล้วทำไมฉันต้องยอมพวกแกด้วย”

“ว่าไฉนะ ไอ้เวร”

อยู่ๆ อีกฝ่ายก็เหวี่ยงกำปั้นใส่ จากนั้นนักเรียนทั้งสองคนต่างปล่อย
หมัดใส่กันเป็นพัลวัน กระทั่งพวกเด็กอันธพาลที่ยืนอยู่ข้างๆ เข้าไปร่วมวงด้วย
ผลลัพธ์จึงกลายเป็นว่าเด็กคนนั้นถูกรุมอยู่ฝ่ายเดียว

“ไอ้เวรนี่ คิดว่ากำลังต่อปากต่อคำอยู่กับใครวะ!”

“กวนประสาทซะมิด มาโรงเรียนก็หัดสงบเสงี่ยมบ้างสิ”

เขามองพวกเด็กอันธพาลรุมสหบาทานักเรียนเพียงคนเดียวอย่าง
สนุกสนานด้วยความสนใจ ไม่รู้ทำไมถึงนึกย้อนไปยังความทรงจำในอดีต

บางทีอาจเป็นเพราะเขาได้เผชิญประสบการณ์อันแสนโหดร้ายมาตลอดยี่สิบปี
ถึงได้มองว่าเด็กพวกนี้น่ารักไปได้

พวกเด็กอันธพาลรูมเตต้อยอยู่อย่างนั้นจนถึงจุดที่เกรงว่าอีกฝ่ายอาจ
จะสิ้นใจ ถึงได้ยอมรามือพร้อมหอบหายใจ

ด้านนักเรียนที่เป็นฝ่ายถูกรุมใช้แขนป้องกันศีรษะตัวเองเอาไว้ตลอด
เวลาที่เกลือกกลิ้งไปมาบนพื้น จึงทำให้ร่างกายเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนและ
แผลปริแตก ถึงอย่างนั้นแววตาของเขากียังคงเปล่งประกายอย่างคนไม่ยอม
จำนน

อิซูซุยกซึ่งเป็นหัวใจของพวกอันธพาลไม่ชอบใจสายตาเช่นนั้นของ
โคเจมินเอาเสียเลย

เวลานักเรียนคนอื่นในโรงเรียนมองเขา ก็เป็นต้องพากันหลบเลี่ยง
เพราะหวาดกลัว หรือไม่ก็มองมาด้วยสายตาอิจฉาริษยากันทั้งนั้น แต่หมอนี่
กลับกำลังมองเขาด้วยสายตาท้าทายแบบนั้น

“เฮ้อ ให้ตายสิวะเจมิน แกเจ็บใช่ไหม โคตรเจ็บเลยใช่ไหมละ แล้ว
ใครเขาบอกให้แกทำตัวซัดซัดตาล่ะวะ มีหน้าที่เรียนหนังสือก็เรียนไปเงียบ ๆ
ดีกว่าเนอะ”

“หุบปากเหอะ ไอ้เวร”

ทำตัวซัดซัดตาล่ะ? เจมินที่เอาแต่เรียนหนังสือเงียบ ๆ มาตลอด ไม่เคย
ทำอะไรขวางหูขวางตาเลยสักครั้ง หากจะมีปัญหาอะไร ก็คงจะเป็นเรื่องที่เขา
หน้าตาดีเกินไปก็เท่านั้น

ผู้หญิงที่อิซูซุยกชอบแอบหลงรักเจมิน นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เขาต้อง
มารองรับฝ่าเท้าพวกอันธพาลแบบนี้

“เฮ้อ สงสัยต้องเล่นให้น้ำนมจริง ๆ ถึงจะตั่งสติได้ละมั้ง พวกแกจับตัว
มันไว้อย่าให้ขยับ!”

ระหว่างที่พวกลูกสมุนกดตัวเจมินไว้กับพื้น อิซูซุยกก็เตะฝ่าอากาศ
ด้วยท่าที่ข่มขู่ ดูแล้วเขาคงตั้งใจจะเตะศีรษะอีกฝ่ายเหมือนเตะลูกฟุตบอลแน่ ๆ
ในตอนนั้นเองที่ประสาทสัมผัสทั้งหมดของอุจินฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์

“อา พวกมันที่เถอะ”

เสียงที่ดังขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้อิซูฮยอกและพรรคพวกรีบหันซ้ายหันขวาด้วยความตกใจ ก่อนจะเห็นชายคนหนึ่งที่สูงมชุดประหลาดๆ กำลังยื่นตัวลุกขึ้นจากบนกองกระดูกกระสอบรีไซเคิล

“เวรเอ้ย อะไรเนี่ย อยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะ”

“ฮะ เวรเหอ เด็กอมมือพวกนี้หักทลายสุดยอดรุ่นที่ผู้ยิ่งใหญ่ดูจุณไฟฟ้าด้วยคำว่าเวรเนี่ยนะ”

อุจินปีนลงจากกองกระดูกกระสอบมายืนบนพื้น

อา ได้กลับมาเหยียบพื้นโลกในรอบยี่สิบปีสินะ

ถึงจะเป็นเด็กอันทพาลก็เถอะ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ก็ยังเป็นเด็กอยู่ดี เหล่าเด็กน้อยที่ลึบสนมึงมองสำรวจเขาไปมา เดิมทีแล้วพวกเด็กอันทพาลค่อนข้างให้ความสำคัญกับลำดับชั้นในโรงเรียนเหนือสิ่งอื่นใด...

“ช่างหัวมันสิ รุ่นพี่แล้วไง”

...ซะที่ไหนล่ะ

“ไม่ต้องยุ่งแล้วจะไปไหนก็ไปซะ เข้าใจไหม อยู่ๆ มีไอ้เวรที่ไหนเข้ามาสอไส้เกือกได้วะเนี่ย บอกเลยนะลุง เดียวนี้เด็กม.ปลายไม่กลัวอะไรกันแล้วจะไปไหนก็ไปเถอะครับ”

อิซูฮยอกไม่มีความเกรงกลัวใดๆ พอเด็กคนอื่นที่คอยสังเกตการณ์อยู่เห็นท่าที่เช่นนั้นก็พลอยสลัดสีหน้างุนงงทิ้งตามไปด้วย

อิซูฮยอกก็หักไปตามที่เห็น

หมอนี่ไม่ใช่ครูแต่กลับอยู่ในโรงเรียนในเวลาแบบนี้ ทั้งยังมาอยู่ที่เตาเผาขยะนี่อีก เขาต้องเป็นคนบ้าในละแวกนี้ไม่ผิดแน่ แถมเสื้อผ้าก็เก่ากึกอีกต่างหาก

“เฮ้อ ทำไมมารยาทเด็กสมัยนี้ถึงเป็นแบบนี้ไปได้ ขนาดอยู่ต่อหน้ารุ่นพี่ที่แก่กว่าตั้งยี่สิบปีเชียวนะ”

หลังได้ยินอุจินพิมพ์ปากออกมาอย่างนั้น อิซูฮยอกก็ยิ่งแน่ใจ คนที่ดูจะอายุอานามครวณักศึกษามหาวิทยาลัยเอาแต่พาลอะไรยี่สิบปีๆ อยู่ได้ ดูทรงแล้วคงเป็นพวกไม่เต็มเต็งแน่

เขามั่นใจอย่างนั้น

“ถ้าไม่อยากโดนตีก็ใส่หัวไปซะ ไอ้ลูกหมา”

หากเป็นคนสติไม่สมประกอบ แค່ทำให้กลัวสักหน่อยก็คงหนีเตลิดเปิดเปิงไปแล้ว แต่เนี่ยว่าจะตกใจกับมือที่เงื้อขึ้นมาชู่เลย อุจिनกลับทำสีหน้าเหลือเชื่อแทนเสียอย่างนั้น

“เฮ้อ เด็กพวกนั้นไม่ไหวเลยแฮะ”

อุจिनยื่นมือออกมาด้านหน้า อีซูฮยอกเห็นดังนั้นก็สะดุ้งโหยง

“...”

“...”

อุจินตกตะลึงหลังยื่นมือออกมา ทำไมเวทพันธนาการถึงใช้ไม่ได้กันละ อีซูฮยอกขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายที่กำลังสับสนงุนงง

“เวร อะไรของมันเป็นะเนี่ย”

“อ้าว ทำไมเป็นงี้ละ พันธนาการ!”

อุจिनที่ยังงุนงงไม่หายยื่นมือออกมาพร้อมตะโกนรายละเอียดอีกหลายต่อหลายครั้ง ทว่ากลับไม่มีเวทมนตร์ใด ๆ สัมผัสได้หรือออกมาให้เห็นเลย อีซูฮยอกเริ่มพ่นคำซ้ำอีกครั้ง

“เวรเอ๊ย ตกใจหมด ไอ้โธตาคุนี่”

ชัดเลย

อีซูฮยอกรู้สึกเสียดักดิ์ศรีที่เผลอตกใจคนสติไม่เต็มเต็งไปครู่หนึ่ง เขาจึงพุ่งตัวไปแล้วเหวี่ยงกำปั้นใส่อีกฝ่ายอย่างอดไม่ไหว

ทว่ายังไม่ทันที่กำปั้นของอีซูฮยอกจะพุ่งมาถึง อุจिनก็เอียงศีรษะหลบไปด้านข้างได้เสียก่อน

“ฮะ ไอ้เวร นี่แกหลบเหวอ”

“ไอ้หมอนี่ คิดจะลองดิงันเหวอ จัดการมันเลย!”

พวกเด็กอันธพาลที่เหลียววิ่งเข้าใส่ทันทีหลังได้ยินคำสั่งอันเกรี้ยวกราด

¹ คำที่มีความหมายในเชิงลบ ใช้เรียกบุคคลที่หลงใหลหรือคลั่งไคล้บางสิ่งในระดับหมกมุ่น โดยมักใช้เรียกผู้ที่สนใจแอนิเมะหรือมังงะญี่ปุ่นมากเป็นพิเศษ และมีนิสัยเก็บตัวจนแบ่งแยกออกจากสังคม

ของอิซูฮยอก

อะไรกันเนี่ย ไม่รู้สึกถึงพลังเวทเลย

อุจินสับสนไม่น้อยที่อยู่ ๆ เวทมนตร์ซึ่งเปรียบเสมือนมือเท้าของตัวเอง ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมากลับไม่ตอบสนองแม้แต่นิด แต่ถึงจะสูญเสียพลังเวทไป เขาก็ไม่ได้อ่อนปวกเปียกถึงขนาดจะโดนกำปั้นเด็ก ม.ปลายเจ้าปัญหาวัดง่าย ๆ

เป็นเรื่องปกติของโลกฝั่งโน้นที่นักเวทจะมีความสามารถทางกายภาพ ด้อยกว่านักรบ แต่หากเทียบกับที่นี่แล้ว ถือว่านักเวทมีสมรรถภาพร่างกาย ยอดเยี่ยมมากในระดับที่หน่วยคอมมานโดยังเทียบไม่ติด

ต้องมีพลังกำลังแข็งแกร่งเท่านั้น จึงจะเอาชีวิตรอดในสถานที่ที่มีแต่ สัตว์ประหลาดแบบนี้ได้

อุจินขยับตัวหลบกำปั้นของพวกเด็กอันธพาลที่พุ่งเข้าใส่ด้วยท่าที่ เอือมระอา แล้วสวนหมัดซกเข้าไปที่ลิ้นปีของเจ้าพวกนั้นเบา ๆ คนละที

“อีก”

หมัดของอุจินส่งเหล่าเด็กอันธพาลลงไปในอนกิ้งกับพื้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาทำให้เจมินลิ้มรสชาติความเจ็บปวดจากร่างกายตัวเอง แล้วมองอุจินตาค้างอยู่อย่างนั้น

“สะ สูดยอด”

อุจินยกมือขึ้นνωดขมับหลังจัดการพวกนัร่าคาญให้ลงไปในอนกองกัน เรียบร้อยแล้ว นี่เป็นนิสัยที่มักทำไปโดยไม่รู้ตัวเมื่อความคิดมากมายในหัว กำลังตีกันยุ่งเหยิง

“เอาเถอะ ไม่น่าเป็นอะไรหรอกมั้ง”

อาจเป็นเพราะผลกระทบจากการเคลื่อนย้ายมิติ เขาไม่รู้เลยว่าพลังเวท หายไปถาวรหรือแค่ถูกผนึกเอาไว้กันแน่ แต่นี่อาจเป็นเรื่องที่เขาไม่จำเป็นต้อง ใส่ใจแล้วก็ได้

ที่นี่คือกรุงโซล

ที่แห่งนี้ไม่มีภัยคุกคามจากพวกสัตว์ประหลาด ทั้งยังไม่จำเป็นต้องต่อสู้ ดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอดอีกต่อไปแล้วด้วย

ละมั้ง...

พวกเด็กอันธพาลนอนสลักสองสามทีก่อนจะลุกขึ้นอย่างเงียบ ๆ เมื่อเพลอสตากับอูจินเข้าก็รีบพากันหนีเตลิดไป อูจินไม่มีทั้งความคิดและเหตุผลที่จะไล่ตามจึงปล่อยพวกเขาไปทั้งอย่างนั้น

“ชะ ขอบคุณครับ”

แจมินเดินมาหาอูจินก่อนจะค้อมศีรษะลง แม้คนตรงหน้าจะเป็นคนแปลก ๆ แต่งตัวก็แปลก ๆ แต่ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นคนช่วยเหลือเอาไว้

“อา ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก แต่ว่าฉันขอถามอะไรหน่อยสิ”

พอได้ยินอูจินพูดอย่างนั้นแจมินก็พยายามเรียบเรียงเรื่องราวในหัวทันที คำถามที่ตามมาหลังช่วยเด็กคนหนึ่งเอาไว้จากการถูกพวกเด็กอันธพาลรุมกระต๊อบคงหนีไม่พ้น ทำไมถึงโดนอัด ละมั้ง

ถ้าเป็นผู้ใหญ่ทั่วไปก็คงถามอย่างนั้น

“ตอนนี่วันที่เท่าไรแล้วเธอ”

“ครับ?”

“ฉันถามว่าวันนี้วันที่เท่าไร”

“เอ่อ วันที่ 10 กันยาครับ”

“ปีอะไร”

“ปี 2015 ครับ”

“หา?”

อูจินตกใจจนพูดอะไรไม่ออกไปครู่หนึ่ง เขาถูก ‘เรียก’ ไปยังโลกฝั่งโน้นในปี 2010 เป็นช่วงที่เขายังเรียนอยู่ชั้น ม.ปลายปีสุดท้าย

“เฮ้อ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย”

ระยะเวลาสี่สิบปีที่เขาถูกดึงตัวไปกลับกลายเป็นว่าโลกนี้เพิ่งผ่านไปเพียงห้าปีเท่านั้น อูจินยกมือขึ้นกดขมับพลางจัดระเบียบความคิด

“นี่ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีแล้วหรือเปล่านั้น”

เขาเคยคิดว่าเวลาผ่านไปแล้วยี่สิบปีอย่างไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ดังนั้นการจะตามหาครอบครัวอีกครั้งจึงเป็นสิ่งที่เลือนรางสำหรับเขาเหลือเกิน แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาเพียงห้าปีละก็ เป็นไปได้ว่าครอบครัวของเขาอาจจะยังอยู่ที่

บ้านหลังเดิม

ลองคิดดูแล้ว สถานการณ์ก็ใช้ว่าจะเลวร้ายอะไร

อุจินมองไปรอบ ๆ เพื่อมีอะไรที่ใช้สองแทนกระจกได้บ้างแต่ก็ไม่พบ
ก่อนที่สายตาสายจะหันมาเห็นแจมินเข้า

“นี่ นายว่าฉันดูเหมือนอายุเท่าไร?”

“ครับ?”

ควรต้องเอาสำนวนหนีเสือปะจระเข้มาใช้กับสถานการณ์นี้หรือเปล่านั้น
ที่เขาคงไม่ได้รอดจากพวกเด็กอันธพาลเพื่อมาเจอคนบ้าแทนหรอกมั้ง

แจมินลังเลว่าควรจะตอบอีกฝ่ายกลับไปว่าอะไรดี แต่สุดท้ายก็เลือก
ที่จะตอบไปตามสิ่งที่ตัวเองเห็น

“ประมาณยี่สิบสองมั้งครับ”

“หรือ?”

ร่างกายก็ได้กลดด้วยนั้นหรือ พอเวทมนตร์หายไปหมดก็เลยได้ความ
เยาว์วัยกลับมา? ไม่สิ หรือว่าร่างกายฟื้นฟูสภาพขึ้นมาใหม่กันนะ

อุจินตัดสินใจว่าจะค่อย ๆ คิดไปที่ละนิด ตอนนี้เขาต้องจัดการแก้ไข
เรื่องเร่งด่วนก่อน

หวนคืนมายังจุดเริ่มต้นในรอบยี่สิบปี แต่เวลาบนโลกกลับเพิ่งผ่านไป
แค่ห้าปี

การตามหาครอบครัวเป็นสิ่งที่เขาต้องทำก่อนเป็นอันดับแรกแน่นอน
ว่าเขาจำเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านไม่ได้แล้ว รวมถึงเบอร์โทรศัพท์ของสมาชิก
ในครอบครัวด้วย โชคดีที่เขาเคยเรียน ม.ปลายที่โรงเรียนนี้มาก่อน เส้นทาง
กลับบ้านจึงยังพอหลงเหลืออยู่ในความทรงจำ

ถ้าครอบครัวเขายังไม่ย้ายไปที่ไหนเสียก่อน ก็อาจเป็นไปได้ว่าวันนี้คง
ได้พบหน้ากันอีกครั้ง

ปัญหาตอนนี้ก็คือ เขาจะกลับไปถึงบ้านได้อย่างไร

ระยะทางไกลเกินกว่าจะเดินเท้าไปได้ บ้านของเขาอยู่ห่างออกไป
ประมาณเจ็ดสถานีรถไฟใต้ดิน ทนได้นั้นอุจินก็หันไปเห็นแจมินที่กำลังมองเขา
ด้วยสายตาไม่ไว้วางใจเข้าพอดี

“ขอยืมเงินหน่อยสิ”

“ครับ?”

“บอกว่ายืมค่ารถหน่อยไง”

ขอยืม

คิงอูจิน ถูกดึงตัวไปยังดาวเคราะห์ชื่อว่า อาร์เฟน

ตั้งอยู่ชั้น ม. ปลายปีสาม

ระยะเวลาสี่สิบปีที่โลกแห่งนี้

เขาได้กลายเป็นเนโครแมนเซอร์ผู้ยิ่งใหญ่

เมื่อได้รับโอกาสให้กลับมาโลกลมนุษย์

เขากลับพบว่าที่นี่เพิ่งผ่านไปเพียงห้าปีเท่านั้น

ถึงอย่างนั้นโลกนี้ก็เปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์

สถานีรถไฟใต้ดินกลายเป็นดินเจียน

มนุษย์บางส่วนกลายเป็นผู้ปลุกพลัง

ส่วนอูจินหวังเพียงใช้ชีวิตอย่างสงบสุขกับแม่

และน้องสาวเท่านั้น...

อะไรนะ โลกกำลังถูกรุกราน?

ไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหน แค่ขีดมันไปซะก็สิ้นเรื่อง

[เลเวลอัป!]

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7031-7

9 786161 870317

485 บาท